

waargenomene grondig genoeg is, om het in den gekozen vorm uit te spreken, en 3°. of het tegenwoordig standpunt der paediatric voldoende mag genoemd worden.

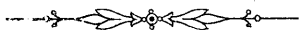
Terwijl beide eerste vragen bevestigend door hem beantwoord worden, luidt het oordeel over de laatste vraag slechts gunstig voor de beoefenaren der wetenschap, terwijl de zorg der overheid bijna overal te wenschen overlaat.

Wij, die thuis bleven, leggen ons bij voorkeur de tweede vraag voor: ik voor mij aarzel niet mij volkomen aan te sluiten bij VOÛTE'S antwoord. Want vooreerst heeft hij in beknopten en hoogst aangename vorm een duidelijk overzicht gegeven van de ontwikkeling, die de paediatric tegenwoordig in Europa bereikt heeft. Hij biedt ons tevens, zeker goed gelijkende, portretten aan van de toongevers op dit gebied en van de werkplaatsen waar zij arbeiden. Hij doet dit alles op zulk een wijze, dat ieder die belang stelt in de paediatric en als VOÛTE in de gelegenheid is tot een langere afwezigheid, gemakkelijk den weg vindt om het meest belangrijke op te zoeken; en eindelijk spoort hij, door aangename herinneringen in het geheugen terug te roepen, anderen aan, om de kennismaking met buitenlandsche collega's te hernieuwen.

VOÛTE ondernam zijn reis uit zucht om zijn kennis te vermeederen in het vak dat hem lief is: de kennis der genezing van het zieke kind, dat hem zoo na aan het hart ligt. Hij dringt zijn lezers tot belangstelling in dien zoo stiefmoederlijk bedeeden tak onzer wetenschap. Zijn wrevel, dat het hier (en elders) nog vergund is aan een jong arts om bij zijn intrede in de praktijk onbekend te zijn met de eigenaardigheden, die de kinderlijke leeftijd bij gezonden en zieken aanbiedt, onthoudt hij ons niet.

Speciële beoefening der paediatric is noodig. Schrijver grondt deze conclusie op de verschillen, die de physiologie, de pathologie, de therapie en het onderzoek van kinderen aanbieden.

Overbodig is het haast na dit alles, om de lezing van het boekje den collega's dringend aan te bevelen. S. K. HULSHOFF.

INGEZONDEN.

DE UITSLAG DER STEMMING IN DE ALGEMEENE VERGADERING
VAN 1882 EN 1891.

M. de R.!

Nu de algemeene Secretaris Dr. G. C. NIJHOFF wil doen uitkomen, dat het gevoelen der Maatschappij over de quaestie der toelating van vreemde artsen in 1882 weifelend was en in 1891 slechts met een kleine meerderheid besliste,

zij het mij vergund op te merken, dat hieruit juist spreekt het toenemend bewustzijn der Nederlandsche artsen, dat hun aantal voldoende en dat der buitenlandsche artsen veel meer dan voldoende is.

In dit zelfde tijdvak toch is het getal der toegelatene artsen in Duitschland verdrievoudigd.

Terwijl ik mijnen dank betuig voor de plaatsing, heb ik de eer te zijn

Uw. Dw.

Beerta, 20 Maart 1892.

Dr. B. SLINGENBERG.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

CHICAGO. — Door het Comité der in 1893 te houden Tentoonstelling worden pogingen aangewend, om alhier een Internationaal Geneeskundig Congres bijeen te roepen. Het Comité heeft reeds bij de Permanente Commissie van het Internationaal Hygiënisch Congres moeite gedaan, om het voor 1893 te Budapest bepaalde VIII. Hygiënisch Congres eerst in 1895 aldaar te laten vergaderen.

PARIJS. — Onder het opschrift: „Ligue contre le cancer” is door VERNEUIL in de *Gazette hebdomadaire* aan Prof. DUPLAY, naar aanleiding zijner jongste mededeeling over de inoculatie der maligne neoplasmata, een welsprekend schrijven gericht. VERNEUIL verheugt er zich over, dat het vraagstuk van de inenting en ontwikkeling van het carcinoma, hetgeen hem reeds vóór 40 jaren de grootste belangstelling inboezemde, thans bij DUPLAY een nog grotere belangstelling ondervindt. In breede trekken schildert VERNEUIL, hoe men over de „question lugubre de cancer, véritable honte de notre science „médico-chirurgicale moderne”, het oordeel van alle mannen der medische wetenschap moet inroepen, en alle mogelijke bijdragen moet verzamelen, welke ook het geringste licht in de duistere aetiologie van het carcinoma kunnen laten doorschemeren. „Le succès de l'oeuvre de la tuberculose” kan in casu, volgens VERNEUIL, tot aanmoediging strekken. Op soortgelijke wijze moet ook in de zaak van het carcinoma opgetreden worden, en dit is, volgens VERNEUIL's overtuiging aan geen betere en meer ervaren handen dan aan die van DUPLAY toevertrouwd.

— De Prefect van het departement de l'Orne heeft bij circulaire aan de médecins inspecteurs gelast, om streng toe te zien, dat het ingevolge het Reglement van 27 Februari 1877 in het leven geroepen certificaat slechts aan die voedsters wordt uitgereikt, die zich uitdrukkelijk verbonden hebben om geen der aan haar toevertrouwde zuigelingen beneden het eerste levensjaar met den „biberon à tube” te voeden, noch beneden genoemden leeftijd aan hen vaste kost (alimentation solide) toe te dienen. Bij vergrijp hier tegen zal onmiddellijk de vergunning, om kinderen „en nourrice” op te nemen, ingetrokken worden.